

Sygn. akt IV KK 722/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie skazanego **B. G.** i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 lipca 2021 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B.
z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W kolejnym złożonym w postępowaniu kasacyjnym wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia orzeczenia obrońca skazanego B. G. wskazuje na to, że cyt. „ujawniły się nowe okoliczności faktyczne, które nie były znane tut. Sądowi na moment rozpoznawania wniosku o wstrzymanie wykonalności wyroku zamieszczonego w kasacji obrońcy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w zupełnie szczególnych przypadkach dopuszczalne

jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia — którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji — jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia — w miarę kategoriycznej — prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest zatem ustalenie w toku tego postępowania o charakterze incydentalnym, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie w kasacji) dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji pośilkowo można i należy posługiwać się także rezultatem oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia

skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia — także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zaszczości współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie (i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów) należało skonstatować, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy skazanego B. G. — dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku — nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby którykolwiek z tych zarzutów był zasadny w stopniu oczywistym („rzucającym się w oczy”) czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionych przez obrońców skazanych. Tymczasem — jak już powiedziano wyżej — to jedynie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia autor kasacji wniesionej w imieniu skazanego B. G. nawiązuje przede wszystkim do okoliczności związanych ze złym stanem zdrowia skazanego, bazując w tym zakresie na informacjach przekazanych obrońcy przez rodzinę skazanego i wskazując na to, że był on hospitalizowany z uwagi na problemy kardiologiczne, przeszedł dwa zabiegi koronarografii, trafił na oddział intensywnej terapii i na „najbliższe dni” ma zaplanowane kolejne przyjęcie do szpitala na oddział endokrynologiczny zaś „aktualny stan skazanego jest wysoce niestabilny, w konsekwencji czego natychmiastowa realizacja czynności wykonawczych może pociągać za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, albowiem może doprowadzić do dalszego pogorszenia stanu zdrowia skazanego, a

nawet i jego zgonu”. Poza wyartykułowaniem jednak okoliczności związanych ze stanem zdrowia skazanego, które uzasadniałyby być może odroczenie wykonania kary (art. 150 § 1 k.k.w.) obrońca nie uprawdopodobnił tego, iżby niektóre z podniesionych w kasacji zarzutów miałyby cechować zasadność o stopniu zbliżonym do oczywistej, co ewentualnie uzasadniałoby skorzystanie z instytucji przewidzianej w przepisie art. 532 § 1 k.p.k.

Konkludując należało zatem stwierdzić, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku adw. dra M. N., obrońcy skazanego B. G., o wstrzymanie wykonania zaskarżonego przezeń kasacją wyroku w K. z dnia 24 stycznia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 lipca 2017 r., sygn. III K (...).